12 Ιανουαρίου 2014

Εκκλησιασμός και οικογένεια

(Σκέψεις περί Εκκλησιασμού παρμένες από ομιλίες του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου)

Τα τελευταία χρόνια διαπιστώνουμε όλοι με λύπη ότι η διάθεση παροχής στα παιδιά αγωγής εκ μέρους της πολιτείας έχει πολύ ατονίσει, κυρίως στην πρωτοβάθμια αλλά και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Ομοίως και ο σχολικός Εκκλησιασμός, όταν γίνεται, γίνεται με βαρειά καρδιά, χωρίς σοβαρή προετοιμασία. Δυστυχώς, από πολλούς διδασκάλους θεωρείται χάσιμο χρόνου και επιτελείται σαν αγγαρεία. Έτσι, εκ των πραγμάτων το καθήκον εκκλησιοποιήσεως των παιδιών πέφτει σχεδόν εξ ολοκλήρου στους γονείς και στην οικογένεια.

Είναι αναντίρρητο ότι ο Εκκλησιασμός έχει μεγάλη ηθική και παιδαγωγική αξία. Γι’ αυτό και οι γονείς πρέπει να οδηγούν από πολύ νωρίς τα παιδιά τους στην Εκκλησία. Να τα κοινωνούν συχνά και να τους εξηγούν σιγά-σιγά όσα πράγματα μπορούν να καταλάβουν. Να τους δημιουργήσουν την καλή συνήθεια της οικογενειακής συμμετοχής στην Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία έτσι, ώστε, όταν μεγαλώσουν, να αισθάνονται αυτή τη συμμετοχή όχι σαν τυπική υποχρέωση, αλλά σαν ζωτική υπαρξιακή ανάγκη ψυχικής τροφοδοσίας, όπως άλλωστε είναι ζωτική ανάγκη και η καθημερινή λήψη τροφής για τη συντήρηση και την καλή υγεία του

σώματος.

Να μάθουν να ξεκινούν την εβδομάδα τους με την Κυριακάτικη θεία Λειτουργία (όπως λέμε «από Θεού άρχεσθαι») και να αισθάνωνται ότι δεν πρέπει να περάσει Κυριακή χωρίς Θεία λειτουργία. Άλλωστε και ο νηπιοβαπτισμός, που επεκράτησε σταδιακά από νωρίς στην Εκκλησία (περίπου από τον 3ον αιώνα), σ'αυτό απέβλεπε. Να θωρακίσει πνευματικά τα παιδιά από την πολύ τρυφερή τους ηλικία. Προϋπέθετε ότι τα παιδιά, που θα ζήσουν μέσα σε Χριστιανικές οικογένειες, πρέπει και μπορούν να απολαμβάνουν από νωρίς τη χάρη των ιερών μυστηρίων. Γι' αυτό τα παιδιά που βαπτίζονται νωρίς, μπορούν να εκκλησιάζονται και να κοινωνούν συχνά, συνήθειες που αποτελούν τις καλύτερες προϋποθέσεις για τη μελλοντική τους πνευματική πρόοδο.

Ο εκκλησιαστικός συγγραφέας του 2ου αιώνος Τερτυλλιανός, έλεγε ότι η ανθρώπινη ψυχή είναι «εκ φύσεως Χριστιανική» (Λατινικά: «naturaliter christiana». Αυτό αληθεύει σε μεγάλο βαθμό. Το κάθε παιδί είναι αγνό και άδολο και ως εκ τούτου δεκτικό της χάριτος του Θεού. Αυτή όμως η μικρή χριστιανική φλόγα, που υπάρχει στην καρδιά κάθε παιδιού, πρέπει να προστατευθεί να μην σβήσει, να τραφεί, να μεγαλώσει, να ωριμάσει, κ.λ.π., ώστε να μπορέσει να δώσει αργότερα με την ενηλικίωσή της γλυκείς και εύχυμους καρπούς.

Τέλος, καθήκον όλων των εκκλησιαζομένων πιστών είναι να δείχνουν συμπάθεια και αγάπη στα μικρά παιδιά. Να μην μαλώνουν και διώχνουν τα παιδιά που τυχόν θορυβούν κατά την διάρκεια των ακολουθιών. Να μην εμποδίζουν και να μην αποθαρρύνουν τις νεαρές μητέρες (η τους νέους γονείς) να φέρνουν στην Εκκλησία και να κοινωνούν τα μικρά παιδιά τους.

Να τα ανέχονται με αγάπη και να τα νουθετούν διακριτικά, ως ατελέστερα στην πίστη. Να προσπαθούν με τη συμπεριφορά τους να τους εμπνεύσουν την ιερότητα του χώρου και του χρόνου. Έτσι σιγά-σιγά προϊούσης της ηλικίας τα παιδιά θα γίνουν ενσυνείδητοι και ώριμοι ενήλικες Χριστιανοί, ικανοί να αναθρέψουν σωστά και τα δικά τους παιδιά και εγγόνια.

Παντελή Παπαδόπουλου, Θεολόγου

Πηγές: enromiosini.gr-osiaefxi.com